

Arrest

nr. 63 853 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1954.

Op 19 oktober 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19.10.2010 door B.F. (...), geboren te (...) op (...), van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Q Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de aangebrachte inkomsten van de referentiepersoon zijn ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houden met het geldend Belgisch integratie-inkomen. De aangebrachte bewijzen geven enkel aan dat de schoonzoon in de maanden augustus en september 2010 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen ten bedrage van respectievelijk 623,81 en 491,72 Euro. Andere inkomsten worden niet aangegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij wijst erop dat niet enkel attesten van de betaling van de werkloosheids-uitkering voor de maanden augustus-september 2010 werden voorgelegd, maar tevens ook loonbrieven van deze maanden. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster heeft binnen de gestelde termijn na de aanvraag alle documenten voorgelegd die bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging.

Verzoekster werd door de gemeente in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie Model A (oranje kaart).

Door de gemeente werd de aanvraag van verzoekster overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient een beslissing te nemen binnen de 5 maanden na de datum van de aanvraag.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het recht op verblijf niet erkent, krijgt het familielid een bijlage 20.

Verzoekster ontkent niet dat verwerende partij binnen de voornoemde termijnen zoals hierboven gesteld een beslissing heeft genomen. In die zin dat verwerende partij overging tot het afleveren van een bijlage 20 aan verzoekster met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals reeds supra gesteld heeft verzoekster bij haar aanvraag alle nodige documenten bij de gemeente ingediend. Hierbij werd tevens een overzicht - welke werd gestaafd door de stukken- gegeven nopens de inkomenssituatie van de schoonzoon, zijnde de heer K. M.. Niet alleen werd het attest van de betalingen werkloosheid nopens de maanden augustus - september 2010 voorgelegd maar tevens de loonbrieven van deze maanden.

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekster tot de conclusie te komen dat deze geenszins gemotiveerd is op een correcte en afdoende wijze!!

Verwerende partij heeft immers enkel en alleen rekening gehouden met het attest betalingen werkeloosheid en geenszins met de loonbrieven. Dit niettegenstaande deze aan de bevoegde diensten van de gemeente tijdig werden overgemaakt!!

Voor zoveel als nodig brengt verzoekster op heden nogmaals deze stukken nopens de genoten inkomens van de schoonzoon in de debatten samen met diens arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster heeft levensgroot is; dat zij hier in België mag blijven in de nabijheid van haar dochter en haar schoonzoon.

Dat verzoekster hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Verwerende partij heeft dan ook geenszins de toepasselijke rechtsregels op een correcte manier betrokken op de feiten.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.

Nu onomstreden vaststaat dat de beslissing zoals genomen door verwerende partij niet gedragen wordt door de vastgestelde - minstens vast te stellen feiten- en de toepasselijke rechtsregels dient tot het besluit gekomen te worden dat de beslissing van verwerende partij geenszins een afdoend of deugdelijk karakter vertoont en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt.

Wat betreft de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel, meent verzoekster dat ook de inroeping van dit beginsel als gegrond naar voorkomt.

Verzoekster verklaart zich nader.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag of de verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen zij de beslissing tot weigering van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie nam en de bijlage 20 aan verzoekster liet betekenen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Uit hetgeen geponeerd supra werd geponeerd moge duidelijk zijn dat verwerende partij zich geen enkele moeite getrooste om de door verzoekster voorgelegde stukken duidelijk na te zien en te beoordelen. Wanneer dit zou zijn gebeurd dan zou dienen vastgesteld te worden dat het inkomen van de heer K. M. wel degelijk volstaat om een effectieve tenlasteneming te verzekeren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsmede het redelijkheidsbeginsel.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld :

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19.10.2010 door B. F., ge boren te Aklim op 00.00.1954, van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de aangebrachte inkomsten van de referentiepersoon zijn ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houden met het geldend Belgisch integratie-inkomen. De aangebrachte bewijzen geven enkel aan dat de schoonzoon in de maanden augustus en september 2010 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen ten bedrage van respectievelijk 623,81 en 491,72 Euro. Andere inkomsten worden niet aangegeven."

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoeksters verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd

genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de aangebrachte inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn om een effectieve tenlastneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldende Belgische integratie-inkomen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°; die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)”

De verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 oktober vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan. Hierbij legt ze volgende documenten neer: geboorteakte van dochter K.S., huwelijksakte dochter (Marokkaanse nationaliteit) met Belgische schoonzoon K.M., paspoort geldig tot 30 juni 2015 met C-visum geldig tot 5 november 2010, bewijzen van stortingen uit het verleden (5 attesten van Western Union), attest van werkloosheidsuitkeringen van de schoonzoon van de verzoekende partij voor de maanden juli, augustus en september 2010 ten bijdrage van respectievelijk 510,39 euro, 623,81 euro en 491,72 euro en een loonbrief voor de maand juli 2010.

Waar de verzoekende partij aan haar verzoekschrift nog andere loonbrieven toevoegt, dient er vastgesteld te worden dat deze loonbrieven zich niet in het administratief dossier bevinden. Evenmin brengt de verzoekende partij het bewijs bij dat deze documenten voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden meegedeeld.

Op de loonbrief van juli 2010 staat dat de schoonzoon van de verzoekende partij 764,98 euro netto verdiend heeft, dat hij in dienst is sinds 14 oktober 2009 als wegmarkeerder en dat hij het statuut van arbeider heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met deze informatie geen rekening werd gehouden daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt: *“de aangebrachte bewijzen geven enkel aan dat de schoonzoon in de maanden augustus en september 2010 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen ten bedrage van respectievelijk 623,81 en 491,72 Euro. Andere inkomsten worden niet aangegeven.”* Gelet op de inhoud van de loonbrief van juli 2010 en het gegeven dat uit de bestreden beslissing blijkt dat deze loonbrief niet betrokken werd bij het nemen van de bestreden beslissing, voert de verzoekende partij terecht de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Dit onderdeel van het middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN